

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Bioróżnorodne miasta i regiony w okresie po 2020 r. w kontekście 15. Konferencji Stron Konwencji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej (CBD COP15) oraz unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030

(2020/C 440/05)

Sprawozdawca:	Roby BIWER (LU/PES), członek rady gminy Bettembourg, Luksemburg
Dokument źródłowy:	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030 – Przywracanie przyrody do naszego życia
	COM(2020) 380 final

ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

1. Wzywa społeczność międzynarodową do uczynienia 15. Konferencji Stron (COP) Konwencji o różnorodności biologicznej (CBD), która odbędzie się w 2021 r. w Kunming, decydującym momentem dla różnorodności biologicznej oraz wezwaniem do ostatecznego odwrócenia tendencji do utraty różnorodności biologicznej i degradacji ekosystemów.
2. Zwraca uwagę na fakt, że od 2018 r. stan różnorodności biologicznej pogorszył się, a większości międzynarodowych celów społecznych i środowiskowych, w szczególności celów w zakresie różnorodności biologicznej z Aichi (ABT), nie udało się osiągnąć. Globalne wysiłki na rzecz powstrzymania zanikania różnorodności biologicznej zakończyły się niepowodzeniem, co zostało udokumentowane w globalnej ocenie IPBES z 2019 r., sporządzonej przed Światowym Forum Gospodarczym w 2020 r., w której stwierdzono, że utrata różnorodności biologicznej i załamanie się ekosystemów stanowią jedno z pięciu największych zagrożeń, przed którymi stoi świat.
3. Wskazuje, że głównymi czynnikami powodującymi utratę różnorodności biologicznej są: zmiana użytkowania gruntów, bezpośrednia eksploatacja zasobów naturalnych oraz zmiana klimatu, i że należy rozwiązać te kwestię za pomocą konkretnych i terminowych działań.
4. Podkreśla, że globalny ślad środowiskowy państw członkowskich UE-27 przekracza ponad dwukrotnie zdolność ekosystemów do wytwarzania użytecznego materiału biologicznego i działania w charakterze pochłaniaczy dwutlenku węgla w regionie.
5. Podkreśla, że istnieje coraz więcej dowodów bezpośredniego związku między kryzysami w dziedzinie klimatu, różnorodności biologicznej i zdrowia ludzkiego a zwiększonym ryzykiem pandemii chorób odzwierzęcych z powodu postępującego niszczenia naturalnych ekosystemów na świecie.
6. Zaznacza, że obecny stan kryzysu różnorodności biologicznej wymaga szeregu ambitnych i łatwych do zakomunikowania celów oraz natychmiastowej, opartej na wiedzy naukowej polityki i działań podjętych wobec czynników powodujących utratę różnorodności biologicznej i degradację ekosystemów, które są proporcjonalne do celu, jakim jest zahamowanie utraty różnorodności biologicznej;
7. Apeluje o spójność polityki z zamiarem dostosowania wysiłków, celów i wyników poszczególnych obszarów polityki UE, w tym nowej wspólnej polityki rolnej (WPR), unijnego Zielonego Ładu oraz stosunków handlowych i zobowiązań międzynarodowych UE, a mianowicie agendy ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, porozumienia klimatycznego z Paryża, Konwencji o różnorodności biologicznej oraz ram z Sendai dotyczących zarządzania ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi, do kompleksowej strategii UE na rzecz zrównoważonego rozwoju zawierającej jasne cele i środki wykonawcze.
8. Podkreśla pilną potrzebę działania zgodnie z zaleceniami zawartymi w 5. globalnej prognozie różnorodności biologicznej (Global Biodiversity Outlook) opracowanej przez CBD, w których wzywa się do promowania lokalnego zarządzania obszarami miejskimi i transdyscyplinarnego planowania, promowania rozwiązań opartych na zasobach przyrody, a także do przyjęcia zintegrowanego podejścia do użytkowania gruntów i zmiany sposobu użytkowania gruntów na poziomie lokalnym i krajobrazowym jako kluczowych elementów ścieżek prowadzących do zahamowania utraty różnorodności biologicznej.

9. Podkreśla, że pomimo coraz większego uznania, zarówno w Unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030, jak i w Globalnych ramach różnorodności biologicznej po 2020 r. nadal brakuje formalnego stwierdzenia kluczowej roli samorządów terytorialnych, miast i innych władz lokalnych dla różnorodności biologicznej⁽¹⁾ w zahamowaniu utraty różnorodności biologicznej i stosowaniu „podejścia obejmującego całą administrację rządową” na każdym etapie i na każdym poziomie procesu zarządzania różnorodnością biologiczną. Uznanie takie można osiągnąć w szczególności poprzez włączenie lokalnych i regionalnych strategii i planów działania na rzecz różnorodności biologicznej (LBSAP/SBSAP) do krajowych strategii i planów działania na rzecz różnorodności biologicznej (NBSAP).

10. Popiera ustanowienie długoterminowego celu UE w zakresie neutralności klimatycznej, aby ukierunkować europejski projekt na nieodwracalną neutralność klimatyczną do 2050 r. w oparciu o wieloletnie ramy finansowe na lata 2021–2027, które spełniają co najmniej cel polegający na osiągnięciu 30 % wydatków związanych z klimatem, i podkreśla, że Europejskie prawo o klimacie powinno zapewnić zbieżność środków na rzecz osiągnięcia zerowej emisji gazów cieplarnianych netto z unijnymi i globalnymi celami w zakresie różnorodności biologicznej⁽²⁾.

Rola miast i regionów w zahamowaniu utraty różnorodności biologicznej

11. Zgadza się z wnioskiem zawartym w sprawozdaniu IPBES z 2019 r., że władze lokalne i regionalne, dzięki odpowiedzialnej produkcji i konsumpcji oraz zintegrowanemu terytorialnemu planowaniu przestrzennemu i jego realizacji, a także dzięki rozwiązaniom opartym na zasobach przyrody (NBS) oraz na ochronie i zrównoważonym wykorzystaniu zasobów naturalnych i pierwotnych uwzględniającym specyfikę kontekstu społecznego, gospodarczego i ekologicznego, mogą wnieść znaczący wkład we wdrażanie odpowiednich konwencji ONZ, w tym Agendy 2030 ONZ i porozumienia paryskiego w sprawie zmian klimatu.

12. Zwraca uwagę, że władze lokalne i regionalne są częścią składową władz krajowych ratyfikujących Konwencję o różnorodności biologicznej i wnoszą znaczący dobrowolny wkład oraz tworzą ważne partnerstwa, które mobilizują główne grupy (ludność tubylczą i wspólnoty lokalne – IPLC, młodzież i kobiety), a także odpowiednie sektory (przedsiębiorstwa, instytucje kultury i organizacje społeczeństwa obywatelskiego).

13. Podkreśla, że władze lokalne i regionalne, jako siła napędowa innowacji i wdrażania zintegrowanych planów i strategii przestrzennych i terytorialnych, są zasobem wykorzystanym w niewystarczającym stopniu, również pod względem finansowym, do realizacji celów unijnych i globalnych w zakresie różnorodności biologicznej oraz że ich pełny potencjał można wykorzystać poprzez uznanie i uaktywnienie kluczowych ról władz lokalnych i regionalnych oraz wyposażenie ich w tym celu.

14. Podkreśla, że innowacyjne rozwiązania oparte na zasobach przyrody i inspirowane nimi, które są racjonalne pod względem kosztów i jednocześnie przynoszą korzyści środowiskowe, społeczne i gospodarcze oraz pomagają budować odporność, należą do najskuteczniejszych narzędzi odtwarzania ekosystemów i zwiększania zdolności ludzi do harmonijnego rozwoju wraz z przyrodą, na co wskazuje sprawozdanie z projektu NATURVATION 2020⁽³⁾.

15. Wzywa do wymiany najlepszych praktyk w celu wprowadzenia i rozpowszechnienia innowacyjnych rozwiązań opartych na zasobach przyrody oraz do opracowania wytycznych dla wszystkich zainteresowanych stron.

16. Zwraca uwagę na wzajemne powiązanie celów zrównoważonego rozwoju oraz sugeruje włączenie różnorodności biologicznej i celów dotyczących klimatu do dalszego rozwoju polityki, np. poprzez stałe uwzględnianie różnorodności biologicznej otoczenia infrastruktury odnawialnych źródeł energii, tak aby osiągnąć cele zarówno w zakresie różnorodności biologicznej, jak i ochrony klimatu.

17. Ponownie wzywa władze lokalne i regionalne do ustanowienia LBSAP i SBSAP oraz do udziału w ustanawianiu norm międzynarodowych, europejskich i krajowych w celu upowszechnienia różnorodności biologicznej i zarządzania ekosystemami oraz NBS, a tym samym zwiększenia zakresu stosowania i oddziaływania.

⁽¹⁾ Wszystkie szczeble sprawowania rządów poniżej szczebla krajowego są wymienione w sformułowaniu „Samorządy lokalne, miasta i inne władze lokalne na rzecz różnorodności biologicznej” (*Local and Regional Authorities for Biodiversity – SLGs*) w kontekście ram globalnych oraz w sformułowaniu „Władze lokalne i regionalne” (*Local and Regional Authorities – LRAs*) w kontekście UE.

⁽²⁾ COM(2020) 80 final, COR (2020) 01361 (Dz.U. C 324 z 1.10.2020, s. 58).

⁽³⁾ Xie, L.; Bulkeley, H. (2020) City for Biodiversity: The Roles of Nature-Based Solutions in European Cities, NATURVATION [Miasta na rzecz różnorodności biologicznej: Rola rozwiązań opartych na zasobach przyrody w europejskich miastach, NATURVATION].

Miasta i regiony jako siła napędowa realizacji ambicji UE w zakresie różnorodności biologicznej

18. Z zadowoleniem przyjmuje unijną strategię na rzecz bioróżnorodności 2030 jako płaszczyznę współpracy pionowej w zakresie głównych przyczyn utraty różnorodności biologicznej i jej powiązań z wyzwaniami społecznymi, takimi jak łagodzenie skutków zmiany klimatu i przystosowanie się do niej oraz ochrona przed przyszłymi pandemiami.

19. Apeluje o ścisłą współpracę między władzami lokalnymi i regionalnymi w celu utworzenia korytarzy ekologicznych w ramach transeuropejskich sieci Natura, ponieważ mają one kluczowe znaczenie dla zaangażowania na poziomie lokalnym.

20. Podkreśla znaczenie koordynacji działań na rzecz ochrony przyrody i wytyczania celów na szczeblu lokalnym. UE powinna zapewnić miastom i regionom wsparcie finansowe i informacje w celu promowania różnorodności biologicznej, w tym projektów ochrony przyrody, rozwiązań opartych na zasobach przyrody, rozwoju zasobów danych o przyrodzie, planowania przestrzennego, które chroni różnorodność biologiczną, oraz rozwijania wiedzy fachowej i zasobów w miastach i regionach.

21. Z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Rady, zawarte w jej konkluzjach w sprawie prac nad przygotowaniem globalnych ram różnorodności biologicznej po 2020 r., do poprawy stosowania i wdrażania NBS w celu wspierania ochrony różnorodności biologicznej, odbudowy ekosystemów i zrównoważonego użytkowania gruntów.

22. Z zadowoleniem przyjmuje i wspiera ambitne ogólnounijne zobowiązania, zadania i cele unijnego Zielonego Ładu i unijnej strategii na rzecz różnorodności biologicznej; podkreśla kluczową rolę władz lokalnych i regionalnych w ich osiągnięciu, zwłaszcza poprzez opracowanie do końca 2021 r. planów ekologizacji obszarów miejskich, oraz podkreśla ich potencjał w zakresie innowacji i integracji na rzecz wspierania różnorodności biologicznej w regionach i miastach, trwałego ożywienia i spójności społecznej.

23. Podkreśla potrzebę zintegrowanej, ogólnounijnej strategii na rzecz celu, jakim jest posadzenie co najmniej 3 mld dodatkowych drzew w UE przy pełnym poszanowaniu zasad ekologicznych, aby zapewnić uwzględnienie kluczowych funkcji; ponownie wyraża opinię⁽⁴⁾ w sprawie zasadniczej roli lasów zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich dla ochrony różnorodności biologicznej, łagodzenia zmiany klimatu, ochrony przed szkodami hydrogeologicznymi, składowania dwutlenku węgla, zachowania zdrowia ludzkiego i innych dodatkowych korzyści oraz wzywa do zwiększenia wysiłków na rzecz ochrony i odbudowy lasów przy pełnym poszanowaniu zasad ekologicznych, znacznego wieku, wyjątkowych cech ekologicznych i najwyższego poziomu różnorodności biologicznej.

24. Z zadowoleniem przyjmuje unijną platformę ekologizacji miast jako narzędzie rozwoju potencjału miast i zaleca włączenie jej do kluczowych inicjatyw i platform, takich jak nowe Porozumienie w sprawie zielonego miasta (EU Green City Accord), NetworkNature, CitiesWithNature i RegionsWithNature. W szczególności popiera CitiesWithNature i RegionsWithNature jako oficjalne platformy programu działania na rzecz przyrody i ludzi „Sharm el Sheikh to Kunming”, umożliwiające samorządom terytorialnym, miastom i innym władzom lokalnym mobilizację i zaangażowanie się w zaprezentowanie ich wysiłków, przy jednoczesnym uznaniu wartości przyrody w miastach i regionach.

25. Podkreśla kluczową rolę władz lokalnych i regionalnych w zarządzaniu obszarami Natura 2000 i zwraca się o wystarczające wsparcie logistyczne, naukowe i finansowe, aby do 2025 r. zapewnić ich pełne pokrycie i egzekwowanie.

26. Wzywa UE do zapewnienia władzom lokalnym i regionalnym wystarczających zasobów, rozwoju zdolności i wytycznych w celu wdrożenia działań w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej, środków ochrony, zarządzania obszarami i planów ekologizacji obszarów miejskich, aby realizować ambitne działania na rzecz różnorodności biologicznej.

⁽⁴⁾ NAT (2019) 4601 (Dz.U. C 324 z 1.10.2020, s. 48).

27. Z zadowoleniem przyjmuje cel, jakim jest ustanowienie nowych europejskich ram zarządzania różnorodnością biologiczną, przedstawiony w unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności, umożliwiający władzom lokalnym i regionalnym oraz wszystkim szczeblom rządowym – zgodnie z miejscowymi warunkami – przestrzeganie obowiązków w zakresie monitorowania i oceny oraz mierzenie postępów w działaniach na rzecz różnorodności biologicznej, a także apeluje o jasny i ujednolicony na szczeblu europejskim zestaw wskaźników i wymiernych celów. Jest gotów współpracować i przyczyniać się do opracowywania i wdrażania nowych ram zarządzania w celu zapewnienia struktury, która najskuteczniej wykorzysta pełen potencjał władz lokalnych i regionalnych w zakresie naganiania krzywej utraty różnorodności biologicznej.

28. Wzywa UE, aby w oparciu o istniejące dowody skutecznego wdrożenia podjęła konkretne działania, w tym rozwój zdolności, w celu dalszego włączania kwestii różnorodności biologicznej do głównego nurtu polityki i dostosowania priorytetów w zakresie różnorodności biologicznej we wszystkich systemach prawnych i obszarach polityki – w szczególności w rolnictwie, planowaniu przestrzennym i rozwoju obszarów miejskich, handlu, ochronie środowiska, badaniach i innowacjach, łagodzeniu skutków zmiany klimatu i przystosowywaniu się do niej oraz w unijnym Zielonym Ładzie – a także odpowiednio zintegrowała wszystkie szczeble zarządzania, aby zapewnić osiągnięcie skutków w całej UE;

29. Podkreśla zalecenia zawarte w sprawozdaniu w sprawie finansowania działań na rzecz różnorodności biologicznej⁽⁷⁾ w celu zwiększenia ambicji w zakresie uwzględniania kwestii ochrony środowiska w głównym nurcie finansowania unijnego, a także zwiększenia i uproszczenia finansowania przeznaczonego dla władz lokalnych i regionalnych w odpowiednim zakresie, w tym w ramach programu LIFE.

30. Domaga się spójnej transgranicznej polityki w dziedzinie środowiska i związanej z nią współpracy transgranicznej, ponieważ gatunki nie znają granic.

31. Wzywa UE do priorytetowego potraktowania kwestii zahamowania utraty różnorodności biologicznej jako kluczowej zasady we wszystkich głównych planach finansowych, w tym w wieloletnich ramach finansowych na lata 2021–2027 i planach odbudowy po pandemii COVID-19, do zmobilizowania wystarczających środków, aby bezpośrednio lub pośrednio stymulować działania na rzecz różnorodności biologicznej na wszystkich szczeblach władzy i w konkretnym kontekście regionalnym, upraszczając procedury zwiększonego wykorzystania funduszy. W tym celu sugeruje rozważenie wdrożenia systemu „sygnalizacji świetlnej” w zakresie wydatków publicznych lub działalności inwestycyjnej, który odzwierciedlałby ewentualny wpływ na różnorodność biologiczną i czynniki powodujące jej utratę.

32. Zwraca się o to, by unijne programy pomocy państwa w pełni uwzględniały cel, jakim jest wyeliminowanie dotacji szkodliwych dla różnorodności biologicznej, zapewniając, że do 2030 r. publiczne i prywatne zachęty gospodarcze i regulacyjne będą miały pozytywny lub przynajmniej neutralny wpływ na różnorodność biologiczną. Podkreśla również znaczenie włączenia różnorodności biologicznej do polityki spójności.

33. Zwraca uwagę na dużą liczbę miejsc pracy, które są zagrożone w związku z utratą różnorodności biologicznej i degradacją ekosystemów, i na możliwości zatrudnienia wynikające z zastosowania biogospodarczych i zrównoważonych modeli produkcji oraz wzywa Komisję do priorytetowego potraktowania w przyszłych strategiach środowiskowych kwestii ochrony miejsc pracy bezpośrednio powiązanych z działaniami na rzecz zahamowania utraty różnorodności biologicznej i przeciwdziałania degradacji ekosystemów.

34. Wzywa do zwiększenia inwestycji w badania nad powiązaniem między przyrodą a gospodarką w celu zapewnienia dodatkowego wkładu w tworzenie polityki opartej na dowodach i prowadzenia skuteczniejszych inwestycji.

35. Zachęca do ułatwienia procesu włączania różnorodności biologicznej do planów WPR, a także do wprowadzenia wspólnych wiążących i skutecznych minimalnych środków przeznaczonych na ekoprogramy we wszystkich krajowych planach strategicznych.

36. Zwraca uwagę, że terminologia stosowana w różnych dyrektywach i rozporządzeniach jest często niespójna, a procedury (np. program LIFE) są często zbyt skomplikowane dla mniejszych władz lokalnych i regionalnych i w większości przypadków ukierunkowane na projekty na dużą skalę oraz nie są odpowiednie dla projektów przyrodniczych na obszarach podmiejskich i wiejskich.

⁽⁷⁾ KR (2020) Finansowanie działań na rzecz różnorodności biologicznej: możliwości i wyzwania dla samorządów terytorialnych w UE.

37. Odnotowuje ważną rolę ogrodów zoologicznych i akwariów, ale podkreśla, że ochrona i zachowanie różnorodności biologicznej powinny koncentrować się na wysiłkach podejmowanych na miejscu, zapobieganiu handlowi dzikimi zwierzętami oraz zwiększaniu ochrony gatunków rodzimych i wiedzy na ich temat; oferuje swoje wsparcie władzom lokalnym i regionalnym w poprawie wdrażania dyrektywy UE w sprawie ogrodów zoologicznych w zgodzie z celami CBD.

38. Przypomina, że choć ramy UE w zakresie ochrony środowiska morskiego są jednymi z najbardziej kompleksowych i najambitniejszych na świecie, konieczne jest pobudzenie działań w celu skutecznego rozwiązania głównych problemów, takich jak przełowienie i nie zrównoważone odpady plastikowe, nadmiar składników odżywczych, praktyki połowowe, podwodny hałas i wszelkie formy zanieczyszczeń. Zrównoważone praktyki połowowe i zdrowe ekosystemy morskie są niezbędne dla gospodarek, ludzi i społeczności w obszarach przybrzeżnych.

39. Wzywa UE do wzmocnienia istotnej roli władz lokalnych i regionalnych w zachowaniu i przywracaniu różnorodności biologicznej, w tym poprzez uwolnienie potencjału różnorodności biokulturowej. Ze względu na to, że pojęcie różnorodności biokulturowej obejmuje różnorodność biologiczną, różnorodność kulturową oraz tożsamość lokalną, regionalną i europejską, ochrona różnorodności biologicznej może przynieść wartość dodaną z punktu widzenia społeczności lokalnych.

40. Wzywa UE do opowiedzenia się za wzmocnionymi ramami różnorodności biologicznej na świecie po 2020 r., które nadadzą równe znaczenie szczeblowi globalnemu, regionalnemu i lokalnemu w drodze specjalnej decyzji dotyczącej pełnego zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w oparciu o wyniki planu działania zawartego w decyzji X/22 i odpowiadające im wybitne osiągnięcia na wszystkich szczeblach sprawowania rządów w ostatnim dziesięcioleciu.

Określenie roli miast i regionów w Globalnych ramach różnorodności biologicznej po 2020 r.

41. Popiera ONZ-owski cel Dekady Rekonstrukcji Ekosystemów dotyczący przyspieszenia i znacznego zwiększenia odbudowy zdegradowanych i zniszczonych ekosystemów z zamiarem przeciwdziałania kryzysowi klimatycznemu i zwiększenia bezpieczeństwa żywnościowego, zaopatrzenia w wodę i różnorodności biologicznej, np. poprzez Bonn Challenge (wyzwanie z Bonn), którego celem jest przywrócenie do 2030 r. 350 mln hektarów zdegradowanych ekosystemów.

42. Ponownie podkreśla potrzebę formalnego uznania kluczowej roli odgrywanej przez samorządy terytorialne, miasta i inne władze lokalne w osiąganiu globalnych celów w zakresie odbudowy różnorodności biologicznej określonych w różnych decyzjach poprzednich Konferencji Stron Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej i wzywa Strony Konwencji ONZ do współpracy z ich samorządami terytorialnymi, miastami i innymi władzami lokalnymi oraz do budowania ich zdolności w zakresie włączania różnorodności biologicznej do ich planów urbanistycznych, przestrzennych i terytorialnych, aby osiągnąć cele Konwencji o różnorodności biologicznej oraz cele globalnych ram różnorodności biologicznej po 2020 r., określone w decyzji X/22.

43. Z zadowoleniem przyjmuje formalne uznanie związku między różnorodnością biologiczną a zdrowiem człowieka w globalnych ramach różnorodności biologicznej po 2020 r. i podkreśla znaczenie władz szczebla niższego niż krajowy we wdrażaniu rozwiązań opartych na zasobach przyrody i zarządzaniu nimi, w tym dostępnymi i sprzyjającymi włączeniu społecznemu terenami zielonymi na obszarach miejskich, podmiejskich i wiejskich, które skutecznie poprawiają warunki zdrowotne.

44. Zaleca wyraźne odwołanie się do roli samorządów terytorialnych w całych globalnych ramach różnorodności biologicznej po 2020 r., w szczególności poprzez opracowanie celów i założeń (zmiana punktu B w sekcji I: „Wprowadzenie”), tworzenie partnerstw, pobudzanie tempa zmian (zmiana punktu C w sekcji I: „Wprowadzenie”) i uwzględnianie problematyki różnorodności biologicznej, w tym w odpowiednich politykach sektorowych na wszystkich szczeblach sprawowania rządów (poprzez przeformułowanie sekcji D, cele na rok 2030, pozycja 13) ⁽⁶⁾.

45. Przypomina o potrzebie wspólnych działań wszystkich zainteresowanych stron i ogółu społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem wkładu ludności tubylczej i społeczności lokalnych (IPLC), kobiet i młodzieży oraz osób bezpośrednio zależnych od różnorodności biologicznej i zaangażowanych w zarządzanie nią.

⁽⁶⁾ Zob. dokument „Zero draft of the Post-2020 Global Biodiversity Framework” (projekt zarysu globalnych ram różnorodności biologicznej po 2020 r.). <https://www.cbd.int/article/2020-01-10-19-02-38>.

46. Wzywa do priorytetowego traktowania długoterminowego podejścia do uwzględniania kwestii różnorodności biologicznej (LTAM), w wymiarze horyzontalnym i wertykalnym, w różnych obszarach polityki i sektorach na szczeblu niższym niż krajowy i lokalnym oraz zauważa, że samorządy terytorialne, miasta i inne władze lokalne, jako płaszczyzna kontaktu między lokalną administracją publiczną, społeczeństwem obywatelskim i sektorem prywatnym, są najbardziej odpowiednie do rozwiązywania problemów związanych z odbudową i ochroną ekosystemów w konkretnych kontekstach lokalnych i regionalnych, łącząc zasoby i wykorzystując korzyści skali.

47. Opowiada się za celem nr 15 globalnych ram różnorodności biologicznej po 2020 r. aby wyraźnie uwzględnić potrzebę dodatkowych środków na wsparcie LTAM poprzez ukierunkowane rozwijanie zdolności na wszystkich szczeblach administracji, w tym poprzez innowacyjne, pobudzające metody, takie jak uczenie się od siebie nawzajem, odwrócenie procesu utraty różnorodności biologicznej, odtworzenie ekosystemów, zapobieganie inwazyjnym gatunkom obcym oraz nielegalnemu zabijaniu dzikich zwierząt i handlowi nimi, a także zaangażowanie kluczowych zainteresowanych stron i ekspertów, w szczególności IPLC, w zarządzanie różnorodnością biologiczną oraz zapewnienie wsparcia technicznego i odpowiednich zasobów finansowych i ludzkich.

48. Wzywa strony Konwencji o różnorodności biologicznej do znacznego zwiększenia finansowania publicznego, jako kluczowego elementu mobilizacji zasobów, pozyskiwanych i przekazywanych samorządom terytorialnym, miastom i innym władzom lokalnym na inwestycje w środki na rzecz różnorodności biologicznej na ich poziomie, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów o dużej różnorodności biologicznej, w celu stworzenia korzystnych warunków dla inwestycji sektora prywatnego.

49. Zaleca opracowywanie inicjatyw w zakresie komunikacji, edukacji i podnoszenia świadomości społecznej (CEPA) we współpracy z ekspertami technicznymi, artystami, pisarzami oraz sektorami edukacji i mediów, dostosowanych do poziomu lokalnego i niższego niż krajowy, w celu podkreślenia kulturowej, turystycznej, rekreacyjnej, zdrowotnej, gospodarczej i wewnętrznej wartości różnorodności biologicznej w komunikacji w sektorze publicznym, prywatnym i sektorze działalności gospodarczej oraz podkreśla wyjątkową pozycję, wnikliwość i legitymizację samorządów terytorialnych, miast i innych władz lokalnych jako najbliższego obywatelom szczebla władzy w zakresie wdrażania takich inicjatyw.

50. Proponuje, by w oparciu o zmieniony Singapurski Indeks Różnorodności Biologicznej Miast zapewnić spójne definicje wskaźników, w tym miejskich przestrzeni zielonych, i wykorzystać je jako narzędzie pomiaru wkładu środków na rzecz lokalnej różnorodności biologicznej, wspierając w ten sposób wyraźną rolę władz szczebla niższego niż krajowy w mechanizmie monitorowania, sprawozdawczości i przeglądu globalnych ram różnorodności biologicznej po 2020 r.

51. Wzywa do znacznego zwiększenia wysiłków w zakresie monitorowania, wykorzystania nowych technologii, wszystkich odpowiednich źródeł danych i modelowania prognostycznego w zintegrowanych systemach monitorowania różnorodności biologicznej, tak aby informować o ocenie skuteczności umów międzynarodowych oraz dokładnie i w przejrzysty sposób śledzić wpływ działań na rzecz różnorodności biologicznej na wszystkich szczeblach.

52. Wzywa do wyraźnego odniesienia się w „Global Biodiversity Outlook” do znaczenia samorządów terytorialnych, miast i innych władz lokalnych w opracowywaniu i wdrażaniu polityki krajowej;

53. Zachęca do organizowania corocznych kongresów platform, na których władze szczebla niższego niż krajowy mogą nawiązywać kontakty i wymieniać poglądy oraz wspólnie przedstawiać swój wkład w globalne ramy różnorodności biologicznej na okres po 2020 r. Należą do nich: Globalna Platforma na rzecz Zrównoważonego Rozwoju Miast, Program „Zrównoważone Miasta” w ramach Funduszu na rzecz Globalnego Środowiska, BIODIV 2030, I Program Wschodzących i Zrównoważonych Miast Międzyamerykańskiego Banku Rozwoju, Wielka Zielona Ściana Miast FAO oraz Platforma Zobowiązań Obszarowych Konwencji o różnorodności biologicznej.

54. Popiera decyzję COP15 w sprawie pełnego zaangażowania samorządów terytorialnych i innych władz lokalnych w globalnych ramach różnorodności biologicznej po 2020 r, w tym odnowioną decyzję X/22 ustanawiającą plan działania na rzecz różnorodności biologicznej dotyczący samorządów terytorialnych, miast i innych władz lokalnych oraz zintensyfikowanie podejścia angażującego „całą administrację” polegającego na pionowej współpracy między wszystkimi szczeblami sprawowania rządów w celu zapewnienia spójności polityki i pełnego wykorzystania potencjału władz lokalnych do realizacji wizji do roku 2050 i misji do roku 2030.

55. Popiera zalecenie Organu Pomocniczego ds. Wdrożeń (SBI) pt. „Zaangażowanie się we współpracę z organami szczebla niższego niż krajowy i lokalnego w celu wzmocnienia wdrażania globalnych ram różnorodności biologicznej” i zwraca się z wnioskiem o przeprowadzenie przez SBI śródkresowego przeglądu roli samorządów terytorialnych, miast i innych władz lokalnych we wdrażaniu globalnych ram różnorodności biologicznej po 2020 r. i LTAM w 2024 r.

56. Podkreśla, że współpraca z kluczowymi partnerami międzynarodowymi ⁽⁷⁾ w kontekście procesu edynburskiego dla samorządów terytorialnych i innych władz lokalnych w zakresie rozwoju globalnych ram różnorodności biologicznej po 2020 r. oraz zbliżającego się 7. światowego szczytu samorządów lokalnych i regionalnych ma zasadnicze znaczenie dla globalnej pozycji tych władz w skutecznym wdrażaniu globalnych ram po 2020 r.

57. Zobowiązuje się do proaktywnego zaangażowania się we wdrażanie globalnych ram różnorodności biologicznej po 2020 r. i Unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030 oraz w przygotowanie dostosowanego, ambitnego unijnego planu działania na rzecz różnorodności biologicznej.

Bruksela, dnia 14 października 2020 r.

Apostolos TZITZIKOSTAS

*Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów*

⁽⁷⁾ Takie jak Grupa wiodących rządów szczebla niższego niż krajowy (GoLS), ICLEI, Regions4 a także rządy Szkocji i prowincji Quebec.